

шумитѣ. По разни посоки всички гледаха да стигнатъ по-скоро долината на рѣката. Безъ шинели, пристегнати въ зеленитѣ си куртки, тѣхнитѣ фигури въ мъглата и дъжда изглеждаха необикновено тънки и високи. Следъ малко тѣ се скриха. На откритата зелена поляна останаха нѣкжде цѣли редици, нѣкжде разпрѣснати поотдѣлно, неподвижни, черни трупове.

Първата атака бѣше отбита. Но това сякашъ бѣше кървавиятъ сигналъ за истинския бой. Скрити задъ хълма, ние не можехме да видимъ, какво става на нашия фронтъ. Но насъ още не ни викаха, а това показваше, че положението е добро. Съвсемъ ясно можехме да гледаме всичко, което ставаше около Кайпа. Върху селото падаха сега безброй шрапнели и гранати, падаха съ една трескава и яростна бързина, каточе хвърляни въ припадъцитѣ на несдържана умраза и мѣсть.

Откъмъ с. Ортакчи се зададоха две наши колони. Това бѣха главнитѣ сили на 16. и 25. полкове, които вече идѣха, дочеули сякашъ далечния и тревоженъ зовъ. Срѣдъ мокрото зелено поле, на което дъждътъ бѣше заличилъ всички други бои, ясно се виждаха тия две колони, които растѣха и се удължаваха като безкрайнитѣ пипала на исполински полипъ. И въ това бавно, но зловещо и хищно движение, въ правото неколебливо насочване